

απουσία

απουσία, η, ουσ. [<αρχ. άπουσία], η απουσία· η μη προσέλευση, η μη παρουσία στην παρέα. (Λαϊκό τραγούδι: **απουσίες** στα μητρώα σημειώνουμε, ένας ένας το διαλάμε κι αραιώνουμε)·

- **βάζω απουσία** (σε κάποιον), **α.** σημειώνω ποιος απουσιάζει από την παρέα: «τον τελευταίο καιρό σ' έβαλα πολλές απουσίες». **β.** (για δασκάλους, καθηγητές ή απουσιολόγους) σημειώνω ποιος μαθητής ή σπουδαστής απουσιάζει αδικαιολόγητα από το μάθημα»·

- **έλαμψε δια της απουσίας του**, η απουσία του έγινε αισθητή: «ήρθαν όλοι στη συγκέντρωση και μόνο ο τάδε έλαμψε δια της απουσίας του». Λέγεται με ειρωνική διάθεση·

- **παίρνω απουσία**, **α.** απουσιάζω από κάπου, ιδίως από την παρέα, ενώ δεν έπρεπε ή ενώ είχα προσκληθεί: «γιατί κάθε τόσο παίρνεις απουσία απ' την παρέα;». (Λαϊκό τραγούδι: τον τελευταίο τον καιρό με πιάνει απελπισία που κάνω προσκλητήριο και **παίρνεις απουσία**). **β.** (για μαθητές, σπουδαστές) απουσιάζω αδικαιολόγητα από το μάθημα: «δεν ήμουν διαβασμένος και πήρα απουσία απ' το μάθημα των μαθηματικών»·

- **παίρνω απουσίες**, **α.** ελέγχω ποιοι λείπουν από κάπου, ενώ δεν έπρεπε ή ενώ είχαν προσκληθεί: «το κομματικό στέλεχος άρχισε να παίρνει απουσίες βολτάροντας ανάμεσα στους συγκεντρωμένους οπαδούς του κόμματος». **β.** (για δασκάλους, καθηγητές ή απουσιολόγους) ελέγχω ποιοι μαθητές ή σπουδαστές, λείπουν αδικαιολόγητα από το μάθημα: «ο δάσκαλος, πριν αρχίσει το μάθημα, πήρε απουσίες».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας